

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **V. B.**
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2020, č.j. CPR-28557-3/ČJ-2020-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2020, č.j. CPR-28557-3/ČJ-2020-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále

jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 8. 2020, č.j. KRPA-209197-14/ČJ-2020-000022-VP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jejíž počátek byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 6. 10. 2020.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správní orgány porušily ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu a dále ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl dán zákonný důvod pro správní vyhoštění, nesouhlasil s tím, že by v případě žalobce bylo dáno důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
3. Měl za to, že porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, č.j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN, žalobcem ve spojení se skutečnostmi, že žalobce nedisponuje potvrzením o provedení testu RT-PCR na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem nikoli starším než 4 dny a neohlásil svůj vstup krajské hygienické stanici, nepostačují k učinění závěru, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce při svém pobytu na území mohl nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Poukázal na to, že jednoznačně deklaroval, že je připraven okamžitě podstoupit provedení testu na přítomnost koronaviru, přičemž žalovanému nic nebrání, aby provedení testu zajistil. Žalobce byl připraven po svém příjezdu si test na koronavirus zajistit a přihlásit se na příslušnou hygienickou stanici, avšak zajištěním ze strany správního orgánu mu to bylo znemožněno. Z toho dovozoval, že žalobce nepředstavuje riziko pro společnost.
4. Tvrdil, že byl do schengenského prostoru vpuštěn zcela legálně, neboť disponoval platným biometrickým pasem, který opravňuje státní příslušníky Moldávie k legálnímu pobytu na území členských států Evropské unie.
5. Nesouhlasil s tím, že by domovská země žalobce nebyla v současné době bezpečná s ohledem na probíhající epidemii COVID-19, tato země je z hlediska výskytu nákazy přibližně ve stejné situaci jako ČR, kde v posledních dnech počet případů nákazy narůstá.
6. Shrnul, že dle jeho názoru není důvodné nebezpečí, že by při pobytu na území mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ani to, že by se s ohledem na bezohledné

a pro společnost velmi nebezpečné předchozí jednání žalobce bylo důvodné nebezpečí, že by mohl ve svém jednání pokračovat a závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť nic z toho nebylo prokázáno. Žalobce pro Českou republiku nepředstavuje žádné nebezpečí, ani riziko.

7. Nesouhlasil s tím, že by mohl vycestovat do Moldavska, tvrdil, že tam panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, jedná se o nedemokratickou zemi, napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
8. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí, neboť žaloba obsahuje totožnou argumentaci, na kterou již bylo v rozhodnutích reagováno.
10. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.
11. Pro případ, že by soud napadené rozhodnutí zrušil, uvedl, že v navrhované lhůtě 3 dnů není možné případné náklady řízení nahradit, neboť doložka právní moci vyznačená soudem na předběžném rozsudku bývá žalovanému zasílána až po uplynutí této lhůty.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
13. Dne 11. 8. 2020 při policejní akci Corona III prováděné správním orgánem I. stupně byl na ulici X, kontrolován cizinec, který byl na základě cestovního dokladu ztotožněn jako žalobce. Kontrolou jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že má otisknuté vstupní razítko do schengenského prostoru dne 21. 6. 2020. Vzniklo podezření, že žalobce přicestoval do ČR a pobýval zde v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR, které upravuje podmínky vstupu na území, neboť nesplnil žádnou ze stanovených výjimek, hlídka policie proto dle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb. provedla zajištění žalobce.
14. Dle výsledku laboratorního testu ze dne 12. 8. 2020 provedeného metodou RT-PCR u žalobce nebyla prokázána přítomnost viru SARS-CoV-2, který způsobuje onemocnění COVID-19
15. Dne 12. 8. 2020 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o

pobytu cizinců, a to na základě skutečnosti, že žalobce na území narušuje závažným způsobem veřejný pořádek.

16. Žalobce při svém výsledku dne 12. 8. 2020 do protokolu uvedl, že na území ČR přicestoval dne 21. 6. 2020 s biometrickým cestovním pasem, a to za prací. Na hranicích mu nebyla měřena teplota, po příjezdu se nikde k pobytu nehlásil, test na covid si nechal dělat v Moldavsku v červnu, ale potvrzení nemá. Nebyl si vědom existence ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, svůj vstup na území neohlásil na příslušné Krajské hygienické stanici. Bydlí v pronajatém bytě na P. s několika cizinci. Přijel za prací, ale v ČR nikde nepracoval. Má s sebou peníze z Moldavska, je zdrav a neužívá žádné léky, nemá zdravotní pojištění, nikdy nežádal o azyl, má peníze na vycestování z ČR, je svobodný a bezdětný. V Moldavsku má starší bratry a celé životní zázemí, vlastní tam rodinný dům. V ČR nikoho nemá, nemá zde žádné vazby ani majetek, závazky ani pohledávky. Stýkal se zde pouze se svými krajany, jinak tady nemá žádné kulturní ani společenské vazby. Uvedl, že se bude vracet do Moldavska, není mu známá žádná překážka, proč by nemohl vycestovat, je to pro něj bezpečná země a nic mu tam nehrozí, v případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
17. Dne 12. 8. 2020 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí s odůvodněním, že žalobce se během svého pobytu na území dopustil protiprávního jednání spočívajícího v tom, že dne 21. 6. 2020 vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020, č.j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN, k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 (dále jen „ochranné opatření MZDR“), dle kterého byl s účinností od 12. 6. 2020 nařízen zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt, pokud nespádají do stanovených výjimek. Vedle toho, že žalobce uvedené ochranné opatření porušil, nedisponoval potvrzením o tom, že byl u něj proveden RT-PCR test na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, a svůj vstup ani neohlásil příslušné hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních, případně o izolaci. Z toho dovozoval, že v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek tím, že svým setrváním na území nemůže dostat ochrannému opatření MZDR, jeho další setrvání pak představuje riziko pro společnost, obecně je známo, že Moldavsko není zcela bezpečnou zemí s ohledem na probíhající pandemii COVID-19. Uvedl, že hlavním cílem ochranného opatření MZDR je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky, čehož lze dosáhnout mj. omezením pohybu osob; žalobce prokazatelně vstoupil na území ČR v době platnosti tohoto opatření, aniž by spadal do uvedených výjimek, tedy přes vyslovený zákaz, nesplnil tím podmínky vstupu a stal se rizikem pro ČR, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění Covid-19. Tím, že žalobce porušil ochranné opatření MZDR, porušil závažným způsobem veřejný pořádek, neboť u osob vstupujících svévolně na území ČR není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény či provádět jejich testování na onemocnění COVID-19, jejich volný pohyb po území je tak

bezpečnostním rizikem, pokud by byl žalobce nakažen, mohl by se virus nekontrolovaně šířit, což by mělo značný dopad na ekonomiku a zdravotní systém. Měl za to, že žalobci nic nebránilo zjistit si aktuální informace o možnostech jeho vstupu do ČR, což však neučinil. Ze skutečností, že žalobce v době pandemie velkého rozsahu i přes ochranné opatření MZDR vstoupil a pobýval na území ČR, čímž porušil ust. § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, a svůj vstup nikde nehlásil, dovozoval důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným, způsobem narušit veřejný pořádek, a to zejména tím, že by mohl pokračovat v popsáném jednání, kterým dal jasně najevo svůj postoj k zákonům České republiky. Měl za to, že tím byly jednoznačně naplněny podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku, kdy se jedná o neurčitý pojem, vyšel z toho, že se jedná o stav, kdy jsou dodržována pravidla chování výslovně vyjádřená v právních předpisech, i pravidla výslovně právními předpisy nevyjádřená, za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného názoru většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu, konkrétní obsah tohoto pojmu dle zákona o pobytu cizinců se vztahuje především k překračování státních hranic, dodržování podmínek pro pobyt cizinců na území ČR a dodržování jiných právních norem cizinci včetně ochranného opatření MZDR, poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č.j. 3 As 4/2010-151. Shledal, že žalobce vědomě a závažně narušoval právní normy České republiky, jednal proti chráněnému zájmu společnosti, jímž je ochrana zdraví osob usídlených na území ČR. Posuzoval též přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zásah považoval za přiměřený, přihlédl k tomu, že v ČR žalobce nemá žádné vazby, ať už osobní, rodinné, ekonomické či majetkové, dosud zde pobýval pouze krátce, oproti tomu v Moldavsku má starší bratry a rodinný dům, jeho zázemí je tam zajištěno, pobýval tam celý život, v případě vyhoštění se tak vrátí za svou rodinou, žalobce je plnoletou osobou schopnou se o sebe postarat s dobrým zdravotním stavem, vyhoštěním nebudou žádné jeho vazby nepřiměřeně zasaženy. Protiprávní jednání žalobce hodnotil jako velmi závažné a nežádoucí, kdy existuje důvodné nebezpečí recidivy. Jeho vycestování do Moldavska hodnotil jako možné s ohledem na to, že se jedná o bezpečnou zemi původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015 a žalobce neuvedl žádné okolnosti svědčící o tom, že by mu ve vlasti hrozilo nebezpečí. Otázku zavinění nepovažoval za rozhodnou, správní vyhoštění nemá sankční povahu a není tudíž podstatné, zda žalobce o existenci ochranného opatření MZDR věděl či nikoli, zavinění zde není třeba prokazovat. Dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR, stanovil v dolní hranici zákonné sazby, která může činit až 10 let, přihlédl k tomu, že se jedná o zavrženíhodné jednání, kdy žalobce porušil ochranné opatření MZDR, navíc přicestoval ze země, ve které nebylo onemocnění COVID-19 pod kontrolou, na druhou stranu však vzal v potaz, že se jednalo o první porušení ze strany žalobce, dobu 1 roku tak považoval s ohledem na všechny okolnosti daného případu za adekvátní.

18. Žalobci byl dne 12. 8. 2020 vydán výjezdní příkaz s vylepeným výjezdním štítkem do 14. 9. 2020.

19. Proti rozhodnutí se žalobce odvolal, jeho argumentace byla v podstatě totožná s žalobou, namítal, že je držitelem platného biometrického pasu a nacházel se proto na území ČR legálně, byl připraven podstoupit test na koronavirus, nepředstavuje riziko pro společnost a není důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
20. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 10. 2020, v jeho odůvodnění žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečnými podklady, protiprávní jednání žalobce bylo správně kvalifikováno po právní stránce, dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, považoval za přiměřenou okolnostem, stanovenou v zákonném rozmezí a neodporující rozhodující praxi v obdobných případech, dané rozhodnutí tak považoval za souladné s právními předpisy. K námitce ohledně nesprávné aplikace ochranného opatření MZDR a pojmu veřejný pořádek žalovaný popsal právní úpravu dle ochranného opatření MZDR účinného od 15. 6. 2020 a v něm stanovené výjimky, jedná se v zásadě o plošný zákaz vstupu pro všechny cizince, žalobce ke dni 12. 3. 2020 nedisponoval povolením k přechodnému pobytu nad 90 dní ani k trvalému pobytu, jeho vstup do ČR pouze na základě biometrického pasu pod žádnou z uvedených výjimek zařadit nelze, bez ohledu na to, zda žalobce disponoval negativním testem na SARS-CoV-2 či nikoli. Konstatoval, že neoprávněný vstup na území ČR v době, kdy je cizincům vstup plošně zakázán z důvodu ochrany veřejného zdraví, je velmi závažným jednáním odůvodňujícím správní vyhoštění dle předmětného ustanovení, na tom by nic nezměnila ani skutečnost, kdy by žalobce disponoval negativním testem, neboť takový test prokazuje pouze aktuální stav a v případě žalobce se jedná o osobu bez stálé adresy na území ČR, možnost jeho pohybu je tak nekontrolovatelná a představuje významnou hrozbu pro společnost, neboť by se mohl podlet na šíření nemoci COVID-19. Možností cizinců pohybovat se na území ČR svévolně se stírá snaha o kontrolu případně nařízené karantény, o provádění opakovaného testování osob a o trasování či monitoring, tím dochází k ohrožení zdraví ostatních osob v ČR a tedy též důležitého veřejného zájmu a potažmo veřejného pořádku, je důvodné nebezpečí, že by žalobce v tomto jednání pokračoval. Jde o závažnou celospolečenskou situaci globálního rozsahu, mnoho států světa nyní bojuje s pandemií a přijímají omezující opatření, žalobce postavil své vlastní osobní zájmy nad snahu státu o eliminaci možnosti šíření obávaného onemocnění, proto bylo nezbytné přistoupit ke správnímu vyhoštění. Žalobce se mohl o podmínkách vstupu informovat, pokud tak neučinil a do ČR přesto přicestoval, musí teď strpět opatření ve formě správního vyhoštění. Je možné, že žalobce byl do schengenského prostoru vpuštěn, to však nemění nic na tom, že tím porušil ochranné opatření MZDR, platí zásada, že neznalost zákona neomlouvá. Poukázal na to, že pokud správní orgán zjistí porušení právních předpisů, tj. zde ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a nejedná se o nepřiměřené opatření, musí správní vyhoštění vydat, není to otázka správního uvážení. Námitky týkající se porušení ust. § 2, § 3, § 50 správního řádu považoval za blanketní bez jejich obsahového vymezení, na které z tohoto důvodu nelze reagovat. Shledal, že důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců byly jednoznačně naplněny, důvody pro aplikaci ust. § 50a zákona o pobytu cizinců zde nebyly dány. Považoval za zřejmé, že správní orgán I. stupně se dostatečně zabýval též přiměřeností zásahu do

soukromého a rodinného života žalobce, rovněž délku uloženého opatření považoval za přiměřenou. V postupu správního orgánu I. orgánu, ani v jeho rozhodnutí, neshledal žádnou nezákonnost.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
23. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
24. Ministerstvo zdravotnictví ČR jako správní úřad kompetentní dle ust. § 80 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, vydalo ochranné opatření ze dne 12. 6. 2020, č.j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, které s účinností od 15. 6. 2020 nařídilo zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt. Výjimky z tohoto zákazu jsou stanoveny v bodě I. 1) písm. a)- q) ochranného opatření.
25. Žalobce namítal, že je držitelem platného biometrického pasu Moldavské republiky, a z tohoto důvodu do České republiky vstoupil a pobýval zde legálně. Tato námitka není důvodná.
26. Soud uvádí, že v případě žalobce v souladu se žalovaným neshledal, že by jeho případ bylo možné podřadit pod některou z výjimek ze zákazu vstupu na území ČR, které jsou upraveny ochranným opatřením MZDR účinným v době vstupu žalobce, když žalobce jakožto občan Moldavské republiky přicestoval na území ČR za deklarovaným

účelem výkonu práce. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobce disponuje platným biometrickým moldavským pasem, jelikož žalobce vstoupil na území ČR v době, kdy bylo účinné ochranné opatření MZDR, přičemž toto ochranné opatření žalobci vstup a setrvání na území ČR jednoznačně zakazovalo, skutečnost, že žalobce je držitelem biometrického pasu, výjimku z tohoto zákazu nepředstavuje. Nelze tedy přisvědčit žalobní námitce, že by žalobce na území ČR vstoupil a pobýval zde v souladu s právními předpisy, naopak v tomto směru soud vyhodnotil závěr žalovaného jako správný, žalobce ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR porušil, když na území ČR vstoupil bez ohledu na vyslovený zákaz vstupu a dále zde setrval. Tedy se žalobce dopustil porušení právních předpisů České republiky.

27. Žalobce měl za to, že není dáno důvodné nebezpečí, že by při svém pobytu mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ani tato námitka není důvodná.
28. V této souvislosti správní orgány správně vyšly z účelu ochranného opatření MZDR, které bylo vydáno k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2, a jehož cílem je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky (avšak s ohledem na primární cíl – zastavení epidemie). Tohoto cíle lze dosáhnout právě omezením pohybu osob, a dále také omezením konání hromadných akcí, omezením provozování epidemiologicky závažných činností, používáním přiměřených osobních ochranných prostředků a zvýšenou dezinfekcí. Veškerá opatření včetně daného ochranného opatření MZDR byla a jsou zaměřena tak, aby byla zajištěna širší škála specifických opatření zohledňující i předběžnou opatrnost v souvislosti s dalším šířením onemocnění COVID-19. Česká republika se od počátku epidemie svými přijatými opatřeními omezujícími vstup na své území nijak nevymykala světovému ani evropskému průměru, přičemž obdobná opatření, jaká byla a jsou přijata v ČR, byla a jsou přijímána i vládami jiných států.
29. Žalobce však vstoupil na území ČR v době účinnosti výše uvedeného ochranného opatření MZDR, tedy přes vyslovený zákaz vstupu, a zároveň nespadá do v něm uvedených výjimek. V ČR pak nadále setrval, zároveň ani nedisponoval negativním testem na přítomnost viru SARS-CoV-2 a neohlásil se na hygienickou stanici. Stal se tedy rizikem pro ČR z hlediska šíření koronaviru, neboť u osob vstupujících svévolně na území ČR není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény, ani provádět řízené testování na výše uvedené virové onemocnění, neboť se nacházejí mimo jakékoli evidence. Došlo tedy k ohrožení zdraví osob pobývajících na území ČR, přičemž v případě prokázání nákazy žalobce by se mohl tento virus nekontrolovaně šířit populací, což by s vysokou pravděpodobností mělo negativní dopad na ekonomiku ČR a zdravotní systém. Informace o aktuální situaci i přijatých opatřeních jsou přitom průběžně aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví, Ministerstva vnitra, Ministerstva zahraničních věcí i dalších subjektů. Žalobci nic nebránilo v tom, aby si zjistil aktuální podmínky pro vstup na území ČR a tyto dodržel, pokud tak neučinil, lze to přičítat pouze k jeho tíži.
30. Soud konstatuje, že žalovaný správně vyložil pojem veřejného pořádku a jeho narušení, když v souladu s judikaturou správních soudů uvedl, že za veřejný pořádek lze obecně

označit stav, kdy jsou dodržována pravidla chování výslovně vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně nevyjádřená právními předpisy za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu. Narušením veřejného pořádku pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud souhlasí s žalovaným, že jednání žalobce tato kritéria nepochybně naplňuje, žalobce svým jednáním ohrozil veřejné zdraví, a to tím, že v době pandemie velkého rozsahu (tj. onemocnění s vysokou nemocností na velkém území za určité časové období) zasahující do více kontinentů i přes účinné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví výslovně zakazující vstup na území ČR svévolně vstoupil a pobýval na území ČR. Tímto svým jednáním žalobce závažně porušil mimořádné opatření přijaté k zabezpečení ochrany zdraví občanů ČR a dalších osob, které se na území ČR v souladu s právními předpisy zdržují. Tento závěr je podpořen skutečností, že žalobce nedisponoval potvrzením o provedení testu RT-PCR na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem a svůj vstup ani neohlásil hygienické stanici, čímž znemožnil provádění jakýchkoli opatření podle zákona o ochraně veřejného zdraví. S ohledem na tyto skutečnosti zde bylo riziko, že žalobce v tomto jednání bude pokračovat i do budoucna.

31. Deklarovaná ochota žalobce podstoupit po svém příjezdu do ČR test na přítomnost koronaviru je v tomto smyslu nerozhodná, neboť žalobce do ČR vstoupil, aniž by disponoval negativním testem, po svém vstupu dne 21. 6. 2020 na území České republiky se nenahlásil u žádného úřadu včetně hygienické stanice, naopak se po České republice volně pohyboval po dobu více než šesti týdnů, v této době nikde nepodstoupil test na přítomnost koronaviru. Tvrzení žalobce o tom, že byl připraven po svém příjezdu podstoupit test a že mu v tom zabránilo zajištění ze strany správních orgánů, proto soud vyhodnotil jako nevěrohodné a účelové, žalobce byl zajištěn až dne 11. 8. 2020. Žalobci po dobu jeho pobytu v ČR nic nebránilo test podstoupit, žalobce však k tomu po celou dobu svého pobytu žádnou snahu nevyvinul, ani se nepokusil svůj pobyt nahlásit u jakéhokoli úřadu či oficiální autority.
32. Žalobce dále namítal, že přicestoval ze země, která je z hlediska výskytu nákazy koronavirem v podobné situaci jako Česká republika.
33. K tomu lze uvést, že Moldavská republika není na seznamu zemí, které byly sdělením Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 7. 2020, č.j. MZDR 20599/2020-14/MIN/KAN, označeny jako země s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19. Lze tak souhlasit s hodnocením žalovaného, který tuto zemi neoznačil jako bezpečnou z hlediska výskytu nákazy. Jednalo se však pouze o podpůrný argument, hlavní vytýkané jednání, pro které je u žalobce dáno důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, spočívá v tom, že žalobce vstoupil na území České republiky přes výslovný zákaz a po České republice se dále svévolně a nekontrolovaně pohyboval, svou přítomnost pak nikde nenahlásil. Na tom by nezměnila nic ani skutečnost, pokud by přicestoval ze země s nízkým rizikem nákazy, pouze by k této skutečnosti bylo možné přihlédnout při hodnocení závažnosti posuzovaného jednání a tedy též přiměřenosti přijatého opatření.

34. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce svým jednáním jednoznačně naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, správními orgány bylo dále shledáno, že správním vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Soud se tak ztotožňuje se závěry správních orgánů, že popsané jednání žalobce opodstatňuje uložení správního vyhoštění se stanovením doby jednoho roku, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. V této souvislosti lze připomenout, že dle názoru Nejvyššího správního soudu ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31).
35. K námitce ohledně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce z důvodu nepříznivé ekonomické a bezpečnostní situace v Moldavské republice soud uvádí, že žalovaný se podrobně zabýval též otázkou, zda přijaté opatření nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a to v prvostupňovém rozhodnutí na stranách 6, 7 a 8 a v napadeném rozhodnutí na stranách 7 a 8, a to zcela v intencích požadavků ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Z výpovědi žalobce přitom zjistil, že v návratu do vlasti mu nebrání žádná překážka, nehrozí mu tam žádné nebezpečí, naopak tam má veškeré rodinné a majetkové zázemí, vlastní tam rodinný dům, oproti tomu v České republice si žádné vazby nevytvořil. Žalovaný poměry žalobce podrobně a správně zhodnotil, dále se zabýval též objektivními poměry v domovském státě, kdy vyšel z toho, že dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015 je Moldavská republika bezpečnou zemí původu. Soud v tomto postupu neshledal žádné pochybení, žalovaný správně vyhodnotil, že přijaté opatření nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepředstavuje. Daná žalobní námitka je pouze obecná a nepodložená žádnými důkazy či jejich návrhy, žalobce vůbec neuvádí, jaké konkrétní nebezpečí by mu v zemi původu mělo hrozit a pro které by jeho vycestování do vlasti nebylo možné. Soud proto tuto námitku rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.
36. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce